

SOPHIE JORDAN

Firelight

Ziel van vuur

Vertaald uit het Engels
door Annemarie Dragt

Voor mijn eigen Catherine

*'Als je eenmaal hebt ervaren wat vliegen is,
zul je altijd rondlopen met je ogen gericht
op de hemel, want daar ben je geweest
en daar zul je altijd naar terugverlangen.'*

Leonardo da Vinci

Ik kijk uit over het stille meer en ik weet dat ik het risico wil nemen.

Het water is rustig en rimpelloos. Zo glad als een spiegel. Geen zuchtje wind verstoort het donkere oppervlak. Laaghangende nevels glijden van de bergen, die afsteken tegen de purperen lucht. Een gretige zucht komt over mijn lippen. De zon kan ieder moment boven de horizon verschijnen.

Azure komt gejaagd aanrijden. Ze neemt niet de moeite om de standaard te gebruiken. Haar fiets klettert naast de mijne op de grond. 'Hoorde je me niet roepen? Je weet toch dat ik niet zo hard kan fietsen als jij.'

'Ik wilde dit niet missen.'

Eindelijk gluurt de zon over de bergen heen, in een dunne roodgouden streep boven het donkere meer.

Naast me ademt Azure diep in en ik weet dat ze hetzelfde doet als ik: ze stelt zich voor hoe het vroege ochtendlicht op haar huid zal aanvoelen.

'Jacinda,' zegt ze, 'we moeten dit niet doen.' Maar ze klinkt niet erg overtuigd.

Ik duw mijn handen diep in mijn broekzakken en wieg heen en weer op de ballen van mijn voeten.

‘Jij wilt hier net zo graag zijn als ik. Kijk toch naar die zon!’

Voor Azure nog meer bezwaren kan inbrengen, strop ik mijn kleren van me af. Ik verstop ze achter een struik en loop naar de rand van het water. Ik sta te trillen, maar niet door de bijtende kou van de vroege ochtend. Ik huiver van opwinding.

Ook de kleren van Azure komen op de grond terecht. ‘Dit gaat Cassian niet leuk vinden,’ zegt ze.

Ik werp haar een dreigende blik toe. Alsof het mij iets uitmaakt wat hij denkt. Hij is mijn vriendje niet. Ook al deed hij gisteren een verrassingsaanval tijdens Ontwijkende Vluchtmanoeuvres en probeerde hij mijn hand vast te houden. ‘Verpest dit nou niet. Ik wil nu niet aan hem denken.’

Dat ik de regels overtreed, is voor een deel omdat ik even van hem af wil zijn. *Cassian*. Hij draait altijd om me heen. Is altijd in de buurt. Houdt me in de gaten met die donkere ogen van hem. Wach- tend. Tamra mag hem hebben. Ik zou niets liever willen dan dat hij naar haar verlangde, dat de kolonie haar zou kiezen in plaats van mij. Wie dan ook, maar niet mij. Een zucht ontsnapt me. Ik vind het verschrikkelijk dat ze me geen enkele keus laten.

Maar het duurt nog een hele tijd voor het zover is. Ik wil er nu niet aan denken.

‘Kom, we gaan.’ Ik laat mijn gedachten los en neem alles om me heen in me op. De takken met

hun grijsgroene bladeren. De vogels in de vroege ochtendzon. De klamme nevel rond mijn kuiten. Ik duw mijn tenen in de ruwe grond en tel in gedachten de steentjes onder mijn voeten.

Het vertrouwde gevoel begint in mijn borst te trekken. Mijn menselijke buitenkant vervaagt, verdwijnt en wordt vervangen door mijn dikkere draaki-huid. Mijn gezicht wordt strakker, mijn kaken worden scherper, ze verschuiven en worden langer. Mijn ademhaling verandert doordat mijn neus wordt uitgerekt, richels worden omhooggeduwd uit de brug. Mijn ledematen worden langer en soepeler. Het trekken van mijn botten voelt goed. Ik hef mijn gezicht op naar de lucht. De wolken worden meer dan grijze vegen. Ik zie ze alsof ik er al doorheen glij. Ik voel hoe de koele waterdruppeltjes mijn lichaam kussen.

Het duurt niet lang. Misschien is het wel een van mijn snelste manifestaties. Nu mijn gedachten los en helder zijn, met niemand anders in de buurt dan Azure, gaat het makkelijker. Geen Cassian met zijn broeierige blikken. Geen mam met angst in haar ogen. Niemand anders die toekijkt, me bestudeert en beoordeelt.

Altijd word ik beoordeeld.

Mijn vleugels groeien, iets langer dan de lengte van mijn rug. De vliezen komen vrij en ontvouwen zich met een zachte fluistering in de lucht, als een

zucht. Alsof ook zij hunkeren naar ontsnapping. Vrijheid.

Een bekende trilling zwelt op in mijn borst. Bijna alsof ik ga spinnen. Ik draai me om naar Azure en zie dat ze klaar is, schitterend en iriserend blauw. In het toenemende licht zie ik de roze en paarse tinten in het diepe blauw van haar draki-huid. Ze zijn zo subtiel dat ik ze nog niet eerder heb opgemerkt.

Nu zie ik ze, in het licht van de opkomende zon, het moment van de dag waarop we door de lucht horen te zweven. Wat ons door de kolonie verboden is. 's Nachts mis je zo veel.

Ik kijk naar beneden, naar de prachtige roodgouden glans op mijn slanke armen. Mijn gedachten dwalen af. Ik moet denken aan het brok amber uit de collectie kostbare edelstenen van mijn familie. Zo ziet mijn huid er nu uit. Amber gevangen in zonlicht. Het is bedrieglijk: mijn huid lijkt teer, maar is zo hard als een pantser. Het is lang geleden dat ik mezelf zo gezien heb. Te lang geleden dat ik de zon op mijn huid heb gevoeld.

Azure staat naast me zacht te spinnen. Onze ogen ontmoeten elkaar – ogen met vergrote irissen en donkere verticale spleten als pupillen – en ik weet dat ze nu geen bezwaren meer heeft. Ze staart me aan met haar glanzende blauwe irissen, net zo gelukkig dat ze hier is als ik. Zelfs al hebben we ie-

dere regel van de kolonie geschonden om weg te komen uit het beschermde gebied. We zijn hier. We zijn vrij.

Op de ballen van mijn voeten spring ik de lucht in. Mijn vleugels klapperen en de spinragstructuur strekt zich uit als ze me optillen.

Met een draai stijg ik hoger.

Azure is er ook, aan mijn zijde, lachend met lage keelklanken.

De wind speelt over ons heen en het zoete zonlicht kust onze huid. Zodra we hoog genoeg zijn, laat ze zich vallen, ze tolt rond met een wenteling van haar staart en duikt naar het meer toe.

Mijn lippen krullen. ‘Uitslover!’ roep ik en de rommelende drakistem vibreert diep in mijn keel, terwijl zij het meer induikt en minutenlang onder water blijft.

Bij een water-draki zoals zij verschijnen er kieuwen aan de zijkant van haar lichaam zodra ze het water in gaat, waardoor ze kan overleven als ze ondergedoken is voor... zo lang ze wil eigenlijk. Desnoods voor altijd. Het is een van de vele handige talenten die onze draken voorouders hebben aangenomen om te overleven. Niet dat we dit allemaal kunnen, natuurlijk. Ik niet bijvoorbeeld.

Ik heb andere talenten.

Zwevend boven het meer wacht ik tot Azure bovenkomt. Uiteindelijk breekt ze door het oppervlak

in een glinsterende wolk van water; haar blauwe lichaam straalt in het ochtendlicht, haar vleugels spetteren druppels in het rond.

‘Heel aardig,’ zeg ik.

‘Laat eens zien wat jij kunt!’

Ik schud mijn hoofd en ga weer op weg; ik duik tussen de bergen door en luister niet naar Azure, die ‘kom op, het is zo gaaf!’ roept.

Mijn talent is helemaal niet gaaf. Ik zou er alles voor overhebben om het te veranderen. Om een water-draki te zijn, of een verda-draki. Of een visiocrypter. Of een onyx-draki. Of... Echt, die lijst is oneindig lang.

Maar in plaats daarvan ben ik dit.

Ik spuw vuur. Ik ben de eerste vuurspuwer in de kolonie sinds meer dan vierhonderd jaar. Daardoor ben ik veel populairder geworden dan ik wil zijn. Vanaf het moment dat ik manifesteerde, toen ik elf jaar was, ben ik niet langer Jacinda. In plaats daarvan ben ik een vuurspuwer. Vanwege dat feit meent de kolonie mijn leven te kunnen bepalen alsof het van hen is. Ze zijn nog erger dan mijn moeder.

Plotseling hoor ik iets. Het klinkt boven de gierende wind en de suizende nevels van de met sneeuw bedekte bergen die ons omringen uit. Een vaag, ver verwijderd geluid.

Ik spits mijn oren en stop, zwevend in de vochtige lucht.

Azure houdt haar hoofd scheef; haar drakenogen knipperen en ze tuurt in de verte. ‘Wat is dat? Een vliegtuig?’

Het geluid wordt sterker, het komt snel dichterbij, met een regelmatig ritme nu. ‘We moeten naar beneden.’

Azure knikt en duikt. Ik volg haar en werp intussen blikken achterom. Ik zie alleen de scherpgetande vorm van de bergen. Maar ik hoor des te meer. Ik voel meer.

Het blijft dichterbij komen.

Het geluid achtervolgt ons.

‘Gaan we terug naar de fietsen?’ Azure kijkt achterom naar mij, haar zwarte haar met de blauwe strepen als een vlag achter zich aan in de wind.

Ik twijfel. Ik wil niet dat dit nu al ophoudt. Wie weet wanneer we weer een keer kunnen wegglijpen? De kolonie houdt me zo in de gaten. Cassian is voortdurend...

‘Jacinda!’ Azure wijst met één iriserende blauwe vinger door de lucht.

Ik draai me om en kijk. Mijn hart staat stil.

Een helikopter komt om een lage berg heen vliegen, heel klein in de verte, maar hij wordt groter als hij dichterbij komt, dwars door de nevels heen.

‘Wegwezen!’ schreeuw ik. ‘Laat je vallen!’

Ik duik, breek door de wind heen, mijn vleugels plat langs mijn lichaam gevouwen, mijn benen

gestrekt als een pijl, in de perfecte hoek om snelheid te maken.

Maar niet snel genoeg.

De helikopterbladen beuken woest door de lucht. *Jagers*. De wind striemt mijn ogen als ik sneller vlieg dan ik ooit heb gevlogen.

Azure blijft achter. Ik roep haar, kijk om en zie de donkere wanhoop in haar vochtige blik. 'Volhouden, Az!'

Water-draki's zijn niet gebouwd op snelheid. Dat weten we allebei. Haar stem verandert in een snik en aan het geluid van die gebroken stem hoor ik precies hoe goed ze dat weet. 'Ik doe mijn best! Laat me niet alleen! Jacinda! Laat me niet alleen!'

Achter ons blijft de helikopter naderen. Ik proef de bittere angst in mijn mond als er nog twee bij komen, en zo iedere hoop de grond in stampt dat het zomaar een helikopter is die luchtfoto's maakt. Het is een eskader en ze zijn op jacht naar ons.

Is het zo gegaan bij mijn vader? Waren zijn laatste momenten ook zo? Ik schud mijn hoofd en druk de gedachte weg. Ik ga vandaag niet dood, met mijn lichaam gebroken en verhandeld in stukjes en beetjes.

Ik knik naar de boomtoppen vlakbij. 'Daarheen!'

Draki's vliegen nooit laag bij de grond, maar nu hebben we geen keus.

Azure volgt zigzaggend in mijn kielzog. Ze komt

vlak bij me vliegen en mist in haar wilde angst maar net de voorbijflitsende bomen. Ik stop en blijf op één plaats zweven; mijn borst gaat wild op en neer van het hijgen.

De helikopters razen over ons heen; hun stampende ritme is oorverdovend en verandert de bomen in een wervelende groene massa.

‘We moeten demanifesteren,’ zegt Az hijgend.

Alsof dat zou lukken. We zijn veel te bang. Draki’s kunnen hun menselijke gedaante nooit vasthouden als ze bang zijn. Het is een overlevingsmechanisme. In ons diepste wezen zijn we draki’s en daar ontlenen we onze kracht aan.

Ik gluur door het netwerk van schuddende takken die ons afschermen, de geur van naaldbomen en rijp in mijn neus.

‘Ik kan mezelf wel onder controle krijgen,’ houdt Az vol in de keelklanken van onze taal.

Ik schud mijn hoofd. ‘Als dat al lukt, is het te gevaarlijk. We moeten wachten tot ze weg zijn. Als ze hier twee meisjes tegenkomen... net nadat ze twee vrouwtjesdraki’s hebben gezien, kunnen ze nog wel eens achterdochtig worden.’ Een ijsskoude vuist knijpt zich samen rond mijn hart. Dat mag ik echt niet laten gebeuren. Niet alleen voor mezelf, maar voor iedereen, voor alle draki’s, overal. Het geheim dat we in staat zijn een menselijke gedaante aan te nemen, is onze belangrijkste bescherming.